

та на България, сега служителница на Пресвятая Богородица. Тя като че ли не глѣдаше на людѣтъ, но изведиѣжъ тя трепна. Въ тѣлпата нѣмаше нищо страшно, нищо чудно: жители отъ Сливенъ, отъ Балкана, български селяни и казаци, турски ефендета и деликанлии, жени, дѣтна и госпожи въ френски прѣмевн. Въ пѣлата тѣлпа имаше само трима космати и мустакати Каракачани, облѣчени въ кѣдрави черни гуни. Но въ това нѣма нищо удивително, защото Сливенъ лежи на каракачанскитѣ пѣти. Тѣ, като диви патки и жерави, се прибираха на зима изъ Добрулжа въ горитѣ на Епиръ, а лѣтъ се възврѣшатъ въ Буджакъ, на Дунавъ, съ овцитѣ, жевитѣ, копитѣ, дѣната, кучетата, котекитѣ и даже съ пѣтилитѣ. Не е удивително че се явиха Каракачанъ, защото въ това прѣме прѣмивуваше тѣмниятъ керванъ, и тѣ тримата бѣхъ познаници на поцъ Иванъ, прѣпоръчани му отъ единъ старъ Каракачанитъ, сливенски землевладѣлецъ, на когото Сливенъ, като данѣкъ, доставлява всѣка година за хубави пари, тридесетъ дѣгодишни селици, за прилодъ и привоисажаване неговото и безъ това богато състояние. Рекожевѣдѣщата на такъвъ силенъ чловѣкъ замѣлява въ очитѣ на Българитѣ поръчителството и на спорта, макаръ и на крайтъ на българскитѣ свѣтъ.

Дойгоха дома. Булката сѣдна на дюшекъ, наутленъ съ бѣлна,—знакъ за промишлеността и богатството на Сливенъ. Тя бѣше прѣменена съ фустанъ по европейски кроежъ, и дѣщерята на ватерловскитѣ пѣлковникъ я величаяше: мадамъ Петри, мадамъ Катарджи. Но отъ уважение къмъ стареца Стефана, къмъ старата негова жена и къмъ българскитѣ обичаи, на нея намѣтнаха лѣскава лисичья шуба, вартчана елма, отъ червенъ атласъ. Нейното лице е подъ було, а коситѣ отзадъ распуснати. Тя очаква подарѣцитѣ, ксито принасятъ въ България на новобрачната.

Отъ двѣтъ страни на булката, на мендерлицитѣ и на нейнитѣ сидѣха чорбаджийскитѣ въ богати, обшити съ златни ширити шуби и крайно безвкусни европейски прѣмевн. Момитѣ съ доложени, въ свѣтлосвѣтни капладисани